

‘Dissident’ Orban wil gewoon vrede in Europa

4 september 2024

In juli jl. gaf de Hongaarse premier Viktor Orban een toespraak voor studenten van de universiteit in Bálványos, een plaats niet ver van het Balatonmeer. In deze toespraak licht hij zijn poging tot het stichten van vrede in Oekraïne toe, spreekt hij over een bindende cultuur en de christelijke plicht om in actie te komen. In dit artikel de integraal vertaalde tekst van deze belangrijke toespraak.

Videofragment uit de toespraak van Viktor Orban

Voorwoord

Het was wel wat werk, ook met de huidige hulpmiddelen, om deze lange toespraak te vertalen. De totale leestijd is 57 minuten. Toch vond ik het de moeite om het te lezen, te begrijpen en door te geven. Hongarije wordt in Westerse kringen voortdurend om zijn beleid bekritiseerd. Dan is het goed te begrijpen waar dat beleid vandaan komt, waar haar wortels liggen. Want dat kunnen we vaststellen, van historische context willen ze in Brussel niets weten. De Europese eenheidsworst staat geen dissidenten toe. Tolerantie en begrip is geen Brusselse eigenschap. Of deze toespraak u aanspreekt of niet, het is in elk geval een visie. Iets waar veel Europese leiders geen blijk van geven.

“Dames en heren,

We hebben geen demarché ontvangen van Boekarest, maar - om te voorkomen dat we ons vervelen - hebben we er een ontvangen van Brussel: ze hebben de inspanningen van de Hongaarse vredesmissie veroordeeld. Ik heb geprobeerd - zonder succes- uit te leggen dat er zoiets bestaat als een christelijke plicht. Dit betekent dat als je iets slechts in de wereld ziet - vooral iets heel slecht - en je een instrument ontvangt voor de correctie ervan, het een christelijke plicht is om actie te ondernemen, zonder onnodige contemplatie of reflectie.

De Hongaarse vredesmissie gaat over deze plicht. Ik wil ons allen eraan herinneren dat de EU een oprichtingsverdrag heeft, dat precies de volgende woorden bevat: “het doel van de Unie is vrede”. Brussel is ook beledigd door onze beschrijving van wat ze doen als een pro-oorlogsbeleid. Ze zeggen dat ze de oorlog steunen in het belang van de vrede. Midden-Europeanen zoals wij worden onmiddellijk herinnerd aan Vladimir Iljitsj Lenin, die leerde dat met de komst van het communisme de staat zal sterven, maar dat de staat zal sterven terwijl hij eerst voortdurend sterker wordt. Brussel creëert ook vrede door voortdurend oorlog te steunen.

Misschien had Orwell toch gelijk toen hij schreef dat in “Newspeak” vrede oorlog is en oorlog vrede is.

Net zoals we Lenin’s stelling in onze universitaire lezingen over de geschiedenis van de arbeidersbeweging niet begrepen, begrijp ik de Brusselaars in de

bijeenkomsten van de Europese Raad niet. Misschien had Orwell toch gelijk toen hij schreef dat in “Newspeak” vrede oorlog is en oorlog vrede is. Laten we ons, ondanks alle kritiek, eraan herinneren dat sinds het begin van onze vredesmissie de Amerikaanse en Russische ministers van oorlog met elkaar hebben gesproken, de Zwitserse en Russische ministers van Buitenlandse Zaken hebben gesproken.

President Zelensky heeft eindelijk President Trump gebeld en de Oekraïense minister van Buitenlandse Zaken in Beijing is geweest. De fermentatie is dus begonnen en we gaan langzaam maar zeker van een pro-oorlogsbeleid naar een pro-vredesbeleid. Dat is onvermijdelijk, want de tijd staat aan de kant van het vredesbeleid. De realiteit is de Oekraïners doorgedrongen en nu is het aan de Europeanen om tot bezinning te komen, voordat het te laat is: “Trump ante portas”. Als Europa tegen die tijd niet overschakelt naar een beleid van vrede, dan zal het na de overwinning van Trump dat moeten doen, terwijl het de nederlaag moet toegeven, bedekt met schaamte en de verantwoordelijkheid voor zijn beleid moet toegeven.

Maar, dames en heren, het onderwerp van de presentatie van vandaag is geen vrede. Beschouw wat ik tot nu toe heb gezegd als een dwaling. Voor degenen die nadenken over de toekomst van de wereld en de Hongaren daarin, liggen er vandaag drie grote kwesties op tafel. De eerste is de oorlog-of beter gezegd, een onverwacht neveneffect van de oorlog. Dit is het feit dat de oorlog de realiteit onthult waarin we leven. Deze werkelijkheid was niet zichtbaar en kon niet eerder worden beschreven, maar werd verlicht door het brandende licht van raketten die in de oorlog werden afgevuurd.

De tweede grote vraag die op tafel ligt is wat er na de oorlog zal gebeuren. Zal er een nieuwe wereld ontstaan, of zal de oude blijven bestaan? En als er een nieuwe wereld komt - en dit is onze derde grote kwestie - hoe moet Hongarije zich dan voorbereiden op deze nieuwe wereld? Het is een feit dat ik over alle drie moet praten, en ik moet er hier over praten - in de eerste plaats omdat dit de grote kwesties zijn die het best worden besproken in dit “Vrije Universiteit” - formaat. Vanuit een ander oogpunt hebben we een pan-Hongaarse benadering nodig, omdat het te beperkend zou zijn om deze kwesties alleen vanuit het oogpunt van een “klein Hongarije” te bekijken. Het is daarom gerechtvaardigd om over deze kwesties te praten in het bijzijn van Hongaren buiten onze grenzen.

Het is gerechtvaardigd om over deze kwesties te praten in het bijzijn van Hongaren buiten onze grenzen.

Beste Zomerkamp,

Dit zijn grote kwesties met veelvuldige onderlinge relaties, en uiteraard kan niet worden verwacht dat zelfs het gewaardeerde publiek alle belangrijke basisinformatie kent, dus van tijd tot tijd zal ik moeten afdwalen. Dit is een moeilijke taak: we hebben drie onderwerpen, een ochtend en een meedogenloze moderator. Ik heb gekozen voor de volgende aanpak: om uitvoerig te spreken over de werkelijke situatie van de macht in Europa zoals die door de oorlog is onthuld; dan om een glimp te geven van de nieuwe wereld die in de maak is; en tot slot te verwijzen - eerder in de vorm van een lijst, zonder uitleg of argumentatie - naar de Hongaarse plannen die hiermee verband houden. Deze methode heeft het voordeel dat ook het thema voor de presentatie van volgend jaar wordt bepaald.

De onderneming is ambitieus en zelfs moedig: we moeten ons afvragen of we het überhaupt kunnen ondernemen en of het ons vermogen te boven gaat. Ik denk dat het een realistische inspanning is, want in het afgelopen jaar - of twee of drie jaar - zijn in Hongarije en in het buitenland enkele uitstekende studies en boeken gepubliceerd, en vertalers hebben deze ook ter beschikking gesteld van het Hongaarse publiek. Aan de andere kant moeten we ons met alle nodige bescheidenheid eraan herinneren dat we de langst zittende regering in Europa zijn. Ikzelf ben de langstzittende Europese leider en ik moet er stilletjes op wijzen dat ik ook de leider ben die de langste tijd in de oppositie heeft doorgebracht. Dus ik heb alles gezien waar ik het nu over zal hebben. Ik heb het over iets dat ik heb meegemaakt en nog steeds meemaak. Of ik het begrepen heb is een andere vraag; dat zullen we aan het einde van deze presentatie te weten komen.

De oorlog is onze rode pil: het is wat ons gegeven is, het is wat we moeten slikken.

Over de realiteit die door de oorlog is onthuld. Beste vrienden, de oorlog is onze rode pil. Denk aan de 'Matrix' films. De held staat voor een keuze. Hij heeft twee pillen om uit te kiezen: als hij de blauwe pil slikt, kan hij in de wereld van oppervlakkige verschijningen blijven; als hij de rode pil slikt, kan hij in de realiteit kijken en afdalen. De oorlog is onze rode pil: het is wat ons gegeven is, het is wat we moeten slikken. En nu, gewapend met nieuwe ervaringen, moeten we over de realiteit praten. Het is een cliché dat oorlog de voortzetting is van beleid met

andere middelen.

Het is belangrijk eraan toe te voegen dat oorlog de voortzetting van het beleid vanuit een ander perspectief is. Dus de oorlog, in zijn meedogenloosheid, brengt ons naar een nieuwe positie om de dingen te zien, naar een hoog uitkijkpunt. En van daaruit geeft het ons een heel ander – tot nu toe onbekend- perspectief. We bevinden ons in een nieuwe omgeving en in een nieuw, ijl krachtveld.

In deze zuivere werkelijkheid verliezen ideologieën hun macht, verliezen statistische *sleights* (e.v.: bedrieglijke sluwheid, red.) hun macht, verliezen de verdraaiingen van de media en de tactische verhullingen van politici hun macht. Er is geen relevantie meer voor wijdverspreide waanideeën – of zelfs voor samenzweringstheorieën. Wat overblijft is de grimmige, brutale realiteit. Het is jammer dat onze vriend [Gyula Tellér](#) niet meer bij ons is, want nu zouden we verrassende dingen van hem kunnen horen. Aangezien hij echter niet meer bij ons is, zult u het met mij moeten doen. Maar ik denk dat er geen tekort aan schokken zal zijn. Voor de duidelijkheid, ik heb bullet points gemaakt van alles wat we hebben gezien sinds we de rode pil slikten: sinds het uitbreken van de oorlog in Februari 2022.

Ten eerste heeft de oorlog brute verliezen gekend – in de honderdduizenden – die beide partijen hebben geleden. Ik heb ze onlangs ontmoet en ik kan met zekerheid zeggen dat ze niet tot overeenstemming willen komen. Waarom is dit? Er zijn twee redenen. De eerste is dat elk van hen denkt dat ze kunnen winnen, en wil vechten tot de overwinning. De tweede is dat beide worden gevoed door hun eigen echte of waargenomen waarheid. De Oekraïners denken dat dit een Russische invasie is, een schending van het internationaal recht en de territoriale soevereiniteit, en ze voeren in feite een oorlog van zelfverdediging voor hun onafhankelijkheid. De Russen denken dat er serieuze NAVO – militaire ontwikkelingen zijn geweest in Oekraïne, Oekraïne is NAVO-lidmaatschap beloofd en ze willen geen NAVO-troepen of NAVO-wapens aan de Russisch-Oekraïense grens zien. Dus ze zeggen dat Rusland het recht heeft op zelfverdediging, en dat deze oorlog in feite is uitgelokt. Dus iedereen heeft een soort waarheid, waargenomen of echt, en zal niet opgeven om de oorlog te voeren. Dit is een weg die rechtstreeks naar escalatie leidt; als het van deze twee kanten afhangt, zal er geen vrede zijn. Vrede kan alleen van buitenaf komen.

Dus iedereen heeft een soort waarheid, waargenomen of echt, en zal niet opgeven om de oorlog te voeren.

Ten tweede: in de afgelopen jaren waren we eraan gewend geraakt dat de Verenigde Staten China als belangrijkste uitdager of tegenstander verklaarden; maar nu zien we dat het een proxy-oorlog tegen Rusland voert. En China wordt voortdurend beschuldigd van heimelijke steun aan Rusland. Als dit het geval is, dan moeten we de vraag beantwoorden waarom het verstandig is om twee van zulke grote landen samen te brengen in een vijandig kamp. Deze vraag moet nog op een zinvolle manier worden beantwoord.

De kracht van Oekraïne, zijn veerkracht, heeft alle verwachtingen overtroffen.

Ten derde: de kracht van Oekraïne, zijn veerkracht, heeft alle verwachtingen overtroffen. Immers, sinds 1991 hebben elf miljoen mensen het land verlaten, het is geregeerd door oligarchen, corruptie torenhoog, en de staat was in wezen opgehouden te functioneren. En toch zien we er nu ongekend succesvol verzet van. Ondanks de hier beschreven omstandigheden is Oekraïne in feite een sterk land. De vraag is wat de bron van deze kracht is. Afgezien van zijn militaire verleden en de persoonlijke heldendom van individuen, is er hier iets dat het begrijpen waard is: Oekraïne heeft een hoger doel gevonden, Het heeft een nieuwe betekenis voor zijn bestaan ontdekt. Want tot nu toe zag Oekraïne zichzelf als een bufferzone.

Een bufferzone zijn is psychologisch slopend: er is een gevoel van hulpeloosheid, een gevoel dat het lot niet in eigen handen ligt. Dit is een gevolg van zo'n dubbel blootgestelde positie. Nu is er echter het aanbreken van het vooruitzicht van het behoren tot het Westen. De nieuwe zelfgeschreven missie van Oekraïne is om de oostelijke militaire grensregio van het Westen te zijn. De betekenis en het belang van zijn bestaan is in zijn eigen ogen en in de ogen van de hele wereld toegenomen. Dit heeft het in een staat van activiteit en actie gebracht, wat wij niet-Oekraïners zien als agressief aandringen – en het valt niet te ontkennen dat het behoorlijk agressief en aanhoudend is. Het is in feite de eis van de Oekraïners dat hun hogere doel internationaal officieel wordt erkend. Dit is wat hen de kracht geeft die hen in staat maakt tot ongekende weerstand.

Ten vierde: Rusland is niet wat we tot nu toe hebben gezien dat het is, en Rusland is niet wat we tot nu toe zijn geleid om het te zien als. De economische levensvatbaarheid van het land is uitstekend. Ik herinner me dat ik bij de bijeenkomsten van de Europese Raad – de topconferenties van de eerste ministers

- was toen de grote Europese leiders met allerlei gebaren nogal arrogant beweerden dat de sancties tegen Rusland en de uitsluiting van Rusland uit het zogenaamde SWIFT-systeem, het internationale financiële clearingsysteem, Rusland op de knieën zouden brengen. Ze zouden de Russische economie op de knieën brengen, en daarmee de Russische politieke elite. Terwijl ik de gebeurtenissen zie ontvouwen, word ik herinnerd aan de wijsheid van Mike Tyson, die ooit zei: "Iedereen heeft een plan, totdat ze in de mond worden geslagen."

De realiteit is dat de Russen lessen hebben geleerd van de sancties die zijn opgelegd na de invasie van de Krim in 2014 - en ze hebben die lessen niet alleen geleerd, maar ze hebben die lessen ook vertaald in actie. Zij hebben de nodige IT- en bankverbeteringen doorgevoerd. Het Russische financiële systeem stort niet in. Ze hebben het aanpassingsvermogen ontwikkeld, en na 2014 zijn we hier het slachtoffer van geworden, omdat we vroeger een aanzienlijk deel van de Hongaarse voedselproducten naar Rusland exporteerden. We konden dat niet blijven doen vanwege de sancties, de Russen hebben hun landbouw gemoderniseerd en vandaag hebben we het over een van 's werelds grootste exportmarkten voor levensmiddelen; dit is een land dat vroeger afhankelijk was van import. Dus de manier waarop Rusland wordt beschreven -als een rigide neostalinistische autocratie- is onjuist. In feite hebben we het over een land dat technische en economische veerkracht vertoont - en misschien ook maatschappelijke veerkracht, maar we zullen zien.

De Europese beleidsvorming is ingestort. Europa heeft opgegeven zijn eigen belangen te verdedigen.

De vijfde belangrijke nieuwe les uit de Realiteit: De Europese beleidsvorming is ingestort. Europa heeft opgegeven zijn eigen belangen te verdedigen: het enige wat Europa vandaag doet, is onvoorwaardelijk de buitenlandse beleidslijn van de Amerikaanse Democraten volgen - zelfs ten koste van zijn eigen zelfvernietiging. De sancties die wij hebben opgelegd schaden fundamentele Europese belangen: ze drijven de energieprijzen op en maken de Europese economie niet concurrerend. We laten het opblazen van de Nord Stream-pijpleiding onbetwist doorgaan; Duitsland zelf laat een terroristische daad tegen zijn eigen eigendom - die duidelijk onder Amerikaanse leiding is uitgevoerd- onbetwist blijven, en we zeggen er geen woord over, we onderzoeken het niet, we willen het niet

verduidelijken, we willen het niet in een juridische context aan de orde stellen.

Duitsland zelf laat een terroristische daad tegen zijn eigen eigendom – die duidelijk onder Amerikaanse leiding is uitgevoerd- onbetwist blijven.

Op dezelfde manier hebben we er niet in geslaagd het juiste te doen in het geval van het afluisteren van Angela Merkel, dat met de hulp van Denemarken werd uitgevoerd. Dit is dus niets anders dan een daad van onderwerping. Er is hier een context die ingewikkeld is, maar ik zal proberen u een noodzakelijkerwijs vereenvoudigd maar uitgebreid verslag ervan te geven.

De Europese beleidsvorming is ook ingestort sinds het begin van de Russisch-Oekraïense oorlog, omdat de kern van het Europese machtssysteem de as Parijs-Berlijn was, die vroeger onontkoombaar was: het was de kern en het was de as. Sinds het uitbreken van de oorlog is er een ander centrum en een andere machtsas opgericht. De as Berlijn-Parijs bestaat niet meer, of als dat zo is, is het irrelevant geworden en kan het worden omzeild.

Het nieuwe machtscentrum en de nieuwe As bestaat uit Londen, Warschau, Kiev/Kiev, de Baltische staten en de Scandinaviërs. Wanneer men tot verbazing van de Hongaren de Duitse bondskanselier ziet aankondigen dat hij alleen helmen naar de oorlog stuurt, en dan een week later aankondigt dat hij in feite wapens stuurt, denk dan niet dat de man gek is geworden. Dan, wanneer dezelfde Duitse bondskanselier aankondigt dat er sancties kunnen zijn, maar dat ze geen energie mogen dekken, en dan twee weken later staat hij zelf aan het hoofd van het sanctiebeleid, denk dan niet dat de man zijn verstand heeft verloren. Integendeel, hij is heel goed bij zijn verstand. Hij is zich er terdege van bewust dat de Amerikanen en de liberale opinievormende voertuigen die zij beïnvloeden - universiteiten, denktanks, onderzoeksinstituten, de media- de publieke opinie gebruiken om het Frans - Duitse beleid te straffen dat niet in overeenstemming is met de Amerikaanse belangen. Daarom hebben we het fenomeen waar ik het over had, en daarom hebben we de idiosyncratische blunders van de Duitse bondskanselier.

Het veranderen van het machtscentrum in Europa en het omzeilen van de Frans-Duitse as is geen nieuw idee - het is gewoon mogelijk gemaakt door de oorlog. Het idee bestond al eerder, in feite een oud Pools plan om het probleem op te lossen dat Polen tussen een enorme Duitse staat en een enorme Russische

staat werd geperst, door Polen de nummer één Amerikaanse basis in Europa te maken. Ik zou het kunnen omschrijven als het uitnodigen van de Amerikanen daar, tussen de Duitsers en de Russen.

Dit is een oud plan, om Rusland te verzwakken en Duitsland te verslaan.

Vijf procent van het Poolse BBP wordt nu besteed aan militaire uitgaven, en het Poolse leger is het op één na grootste in Europa na het Franse - we hebben het over honderdduizenden troepen. Dit is een oud plan, om Rusland te verzwakken en Duitsland te verslaan. Op het eerste gezicht lijkt het een fantasie-idee om de Duitsers te overtreffen. Maar als je kijkt naar de dynamiek van de ontwikkeling van Duitsland en Midden-Europa, van Polen, lijkt het niet zo onmogelijk, vooral als Duitsland ondertussen zijn eigen industrie van wereldklasse ontmantelt.

Deze strategie zorgde ervoor dat Polen de samenwerking met de V4 opgaf. De V4 betekende iets anders: de V4 betekent dat we erkennen dat er een sterk Duitsland en een sterk Rusland is, en, in samenwerking met de Midden-Europese staten, creëren we een derde entiteit tussen de twee. De Polen hebben zich hiervan teruggetrokken en in plaats van de V4-strategie om de Frans-Duitse as te accepteren, zijn ze begonnen met de alternatieve strategie om de Frans-Duitse as te elimineren. Over onze Poolse broeders en zusters gesproken, laten we ze hier terloops noemen. Omdat ze nu onze rug zwart en blauw hebben geschopt, kunnen we ons misschien toestaan om een paar oprechte, broederlijke huiselijke waarheden over hen te zeggen.

De Polen voeren het meest schijnheilige en hypocriete beleid van heel Europa.

Welnu, de Polen voeren het meest schijnheilige en hypocriete beleid van heel Europa. Ze geven ons de les op morele gronden, ze bekritisieren ons voor onze economische betrekkingen met Rusland, en tegelijkertijd doen ze vrolijk zaken met de Russen, kopen hun olie, zij het via indirecte routes, en runnen daarmee de Poolse economie. De Fransen zijn beter dan dat: vorige maand hebben ze ons overigens ingehaald in gasaankopen uit Rusland - maar ze geven ons tenminste geen les op morele gronden. De Polen doen zaken en geven ons de les. Ik heb de afgelopen tien jaar in Europa geen beleid van dergelijke hypocrisie gezien. De omvang van deze verandering - van het omzeilen van de Duits-Franse As - kan echt door ouderen worden begrepen als ze misschien twintig jaar terugdenken,

toen de Amerikanen Irak aanvielen en de Europese landen opriepen zich bij hen aan te sluiten. We zijn bijvoorbeeld toegetreden als lid van de NAVO. Op dat moment werden Schröder, de toenmalige Duitse kanselier, en Chirac, de toenmalige Franse president, vergezeld door President Poetin van Rusland op een gezamenlijke persconferentie die werd opgeroepen tegen de oorlog in Irak. In die tijd was er nog een onafhankelijke Frans-Duitse logica bij het benaderen van Europese belangen.

In die tijd was er nog een onafhankelijke Frans-Duitse logica bij het benaderen van Europese belangen.

Dames en heren,

De vredesmissie gaat niet alleen over het zoeken naar vrede, maar ook over het aansporen van Europa om eindelijk een onafhankelijk beleid te voeren. Rode pil nummer zes: de spirituele eenzaamheid van het Westen.

Tot nu toe heeft het Westen gedacht en zich gedragen alsof het zichzelf ziet als een referentiepunt, een soort benchmark voor de wereld. Het heeft de waarden geleverd die de wereld heeft moeten accepteren – bijvoorbeeld de liberale democratie of de groene transitie. Maar het grootste deel van de wereld heeft dit opgemerkt, en in de afgelopen twee jaar is er een bocht van 180 graden geweest. Opnieuw heeft het Westen zijn verwachting, zijn instructie uitgesproken voor de wereld om een moreel standpunt in te nemen tegen Rusland en voor het Westen. In tegenstelling hiermee is de realiteit geworden dat, stap voor stap, iedereen de kant van Rusland kiest. Dat China en Noord-Korea dat doen, is misschien geen verrassing. Dat Iran hetzelfde doet, gezien de geschiedenis van Iran en zijn relatie met Rusland, is enigszins verrassend. Maar het feit dat India, dat de westerse wereld de meest bevolkte democratie noemt, ook aan de kant van de Russen staat, is verbazingwekkend. Dat Turkije weigert de morele eisen van het Westen te accepteren, ook al is het een NAVO-lid, is echt verrassend. En het feit dat de moslimwereld Rusland niet als een vijand maar als een partner ziet, is volkomen onverwacht.

In tegenstelling hiermee is de realiteit geworden dat, stap voor stap, iedereen de kant van Rusland kiest.

Ten zevende: de oorlog heeft het feit blootgelegd dat het grootste probleem waarmee de wereld vandaag wordt geconfronteerd de zwakte en desintegratie van het Westen is. Natuurlijk is dit niet wat de westerse media zeggen: in het Westen beweren ze dat het grootste gevaar en probleem van de wereld Rusland is en de dreiging die het vertegenwoordigt. Dit is verkeerd! Rusland is te groot voor zijn bevolking en staat ook onder hyperrationeel leiderschap – het is inderdaad een land dat leiderschap heeft. Er is niets mysterieus aan wat het doet: zijn acties volgen logisch uit zijn belangen en zijn daarom begrijpelijk en voorspelbaar. Aan de andere kant is het gedrag van het Westen – zoals ik tot nu toe heb gezegd – niet begrijpelijk en niet voorspelbaar. Het Westen wordt niet geleid, zijn gedrag is niet rationeel en het kan niet omgaan met de situatie die ik in mijn presentatie hier vorig jaar beschreef: het feit dat er twee zonnen aan de hemel zijn verschenen. Dit is de uitdaging voor het Westen in de vorm van de opkomst van China en Azië. We zouden dit moeten kunnen aanpakken, maar dat kunnen we niet.

Het Westen wordt niet geleid, zijn gedrag is niet rationeel en het kan niet omgaan met de situatie.

Punt acht. Als gevolg hiervan is de echte uitdaging voor ons om opnieuw te proberen het Westen te begrijpen in het licht van de oorlog. Want wij Midden-Europeanen zien het Westen als irrationeel. Maar, Beste Vrienden, wat als het zich logisch gedraagt, maar we begrijpen zijn logica niet? Als het logisch is in de manier waarop het denkt en handelt, dan moeten we ons afvragen waarom we het niet begrijpen. En als we het antwoord op deze vraag zouden kunnen vinden, zouden we ook begrijpen waarom Hongarije regelmatig botst met de westerse landen van de Europese Unie over geopolitieke en buitenlandse beleidskwesties.

Ondertussen denkt het Westen dat natiestaten niet meer bestaan; dit is voor ons onvoorstelbaar.

Mijn antwoord is het volgende. Laten we ons voorstellen dat het wereldbeeld van ons Midden-Europeanen gebaseerd is op natiestaten. Ondertussen denkt het Westen dat natiestaten niet meer bestaan; dit is voor ons onvoorstelbaar, maar toch is dit wat het denkt. Het coördinatenstelsel waarbinnen wij Midden-Europeanen denken is dus volstrekt irrelevant. In onze opvatting bestaat de wereld uit natiestaten die een binnenlands monopolie uitoefenen op het gebruik

van geweld, waardoor een voorwaarde voor algemene vrede wordt geschapen. In zijn betrekkingen met andere staten is de natiestaat soeverein, met andere woorden, hij heeft de capaciteit om zijn buitenlands en binnenlands beleid onafhankelijk te bepalen. In onze opvatting is de natiestaat geen juridische abstractie, geen juridische constructie: de natiestaat is geworteld in een bepaalde cultuur.

In onze opvatting is de natiestaat geen juridische abstractie, geen juridische constructie: de natiestaat is geworteld in een bepaalde cultuur.

Het heeft een gemeenschappelijke reeks waarden, het heeft antropologische en historische diepte. En daaruit komen gedeelde morele imperatieven voort die gebaseerd zijn op een gezamenlijke consensus. Dat is wat we zien als de natiestaat. Bovendien zien we het niet als een fenomeen dat zich in de 19e eeuw heeft ontwikkeld: we geloven dat natiestaten een bijbelse basis hebben, omdat ze tot de Orde van de schepping behoren. Want in de Schrift lezen we dat er aan het einde der tijden niet alleen een oordeel zal zijn over individuen, maar ook over Naties. Bijgevolg zijn Naties in onze opvatting geen voorlopige formaties. Maar in tegenstelling hiermee geloven westerlingen dat natiestaten niet meer bestaan. Zij ontkennen daarom het bestaan van een gedeelde cultuur en een gedeelde moraal die daarop is gebaseerd. Ze hebben geen gedeelde moraal; als je gisteren de Olympische openingsceremonie hebt gezien, dan is dat wat je hebt gezien. Daarom denken ze anders over migratie. Zij denken dat migratie geen bedreiging of probleem is, maar in feite een manier om te ontsnappen aan de etnische homogeniteit die de basis vormt van een natie. Dit is de essentie van de progressieve liberale internationalistische opvatting van de ruimte. Daarom zijn ze zich niet bewust van de absurditeit – of ze zien het niet als absurd – dat terwijl in de oostelijke helft van Europa honderdduizenden christenen elkaar vermoorden, we in het westen van Europa honderdduizenden mensen uit buitenlandse beschavingen binnenlaten. Vanuit ons Midden-Europese standpunt is dit de definitie van absurditeit.

Zij denken dat migratie geen bedreiging of probleem is, maar in feite een manier om te ontsnappen aan de etnische homogeniteit die de basis vormt van een natie.

Dit idee is zelfs niet in het Westen bedacht. Tussen haakjes merk ik op dat de

Europese staten in de eerste en Tweede Wereldoorlog in totaal zo'n zevenenvijftig miljoen inheemse Europeanen verloren. Als zij, hun kinderen en hun kleinkinderen hadden geleefd, zou Europa vandaag geen demografische problemen hebben. De Europese Unie denkt niet alleen zoals ik het beschrijf, maar verklaart het ook.

Als we de Europese documenten zorgvuldig lezen, is het duidelijk dat het doel is om de natie te vervangen. Het is waar dat ze een vreemde manier hebben om dit te schrijven en te zeggen, waarin staat dat natiestaten moeten worden vervangen, terwijl er een klein spoor van overblijft. Maar het punt is dat bevoegdheden en soevereiniteit van de natiestaten naar Brussel moeten worden overgedragen. Dit is de logica achter elke belangrijke maatregel. In hun gedachten is de natie een historische of overgangscreatie, geboren uit de 18e en 19e eeuw – en zoals het aankwam, zo mag het vertrekken. Voor hen is de westelijke helft van Europa al post-nationaal. Dit is niet alleen een politiek andere situatie, maar waar ik het hier over probeer te hebben is dat dit een nieuwe mentale ruimte is. Als je niet naar de wereld kijkt vanuit het oogpunt van natiestaten, opent zich een compleet andere realiteit voor je. Hierin ligt het probleem, de reden dat de landen in de westelijke oostelijke helften van Europa elkaar niet begrijpen, de reden dat we niet kunnen samenwerken.

Hierin ligt het probleem, de reden dat de landen in de westelijke oostelijke helften van Europa elkaar niet begrijpen, de reden dat we niet kunnen samenwerken.

Als we dit allemaal op de Verenigde Staten projecteren, is dit de echte strijd die daar gaande is. Wat zouden de Verenigde Staten moeten zijn? Moet het opnieuw een natiestaat worden, of moet het zijn mars naar een postnationale staat voortzetten? Het precieze doel van President Donald Trump is om het Amerikaanse volk terug te brengen uit de post-nationale liberale staat, om hen terug te slepen, om hen terug te dwingen, om hen terug te brengen naar de natiestaat. Daarom zijn de belangen bij de Amerikaanse verkiezingen zo groot. Daarom zien we dingen die we nog nooit eerder hebben gezien. Daarom willen ze voorkomen dat Donald Trump meedoet aan de verkiezingen. Daarom willen ze hem in de gevangenis zetten. Daarom willen ze zijn bezittingen afpakken. En als dat niet werkt, willen ze hem daarom vermoorden. En laat er geen twijfel over bestaan dat wat er gebeurde misschien niet de laatste poging in deze campagne

is.

Tussen haakjes, ik sprak gisteren met de President en hij vroeg me hoe het met me ging. Ik zei dat ik geweldig was, want ik ben hier in een geografische entiteit genaamd Transsylvanië. Dit uitleggen is niet zo gemakkelijk, vooral in het Engels, en vooral aan President Trump. Maar ik zei dat ik hier in Transsylvanië was op een vrije universiteit waar ik een presentatie zou geven over de toestand van de wereld. En hij zei dat ik zijn persoonlijke hartelijke groeten moest doorgeven aan de aanwezigen in het kamp en aan die van de Vrije Universiteit.

Als we nu proberen te begrijpen hoe dit Westerse denken – dat we ter wille van de eenvoud “post-nationaal” denken en toestand zouden moeten noemen – tot stand kwam, dan moeten we teruggaan naar de grote illusie van de jaren zestig. De grote illusie van de jaren zestig nam twee vormen aan: de eerste was de seksuele revolutie en de tweede was studentenopstand. In feite was het een uitdrukking van het geloof dat het individu vrijer en groter zou zijn als hij of zij bevrijd zou zijn van elke vorm van collectief. Meer dan zestig jaar later is inmiddels duidelijk geworden dat het individu daarentegen alleen groot kan worden door en in een gemeenschap, dat hij of zij alleen nooit vrij kan zijn, maar altijd eenzaam en gedoemd om te worden gekrompen.

In het Westen zijn de banden achtereenvolgens weggegooid: de metafysische banden die God zijn; de nationale banden die het vaderland zijn; en familiebanden – het weggooien van het gezin. Ik verwijs opnieuw naar de opening van de Olympische Spelen in Parijs.

In het Westen zijn de banden achtereenvolgens weggegooid: de metafysische banden die God zijn; de nationale banden die het vaderland zijn; en familiebanden – het weggooien van het gezin. Ik verwijs opnieuw naar de opening van de Olympische Spelen in Parijs. Nu ze erin geslaagd zijn om van dat alles af te komen, in de verwachting dat het individu groter zal worden, merken ze dat ze een gevoel van leegte voelen. Ze zijn niet groot geworden, maar klein geworden. Want in het Westen verlangen ze niet langer naar grote idealen of grote, inspirerende gedeelde doelen.

Het geheim van grootheid is om iets te kunnen dienen dat groter is dan jezelf.

Hier moeten we het hebben over het geheim van grootheid. Wat is het geheim van grootheid? Het geheim van grootheid is om iets te kunnen dienen dat groter is dan jezelf. Om dit te doen, moet je eerst erkennen dat er in de wereld iets of sommige dingen zijn die groter zijn dan jij, en dan moet je jezelf wijden aan het dienen van die grotere dingen. Er zijn er niet veel van. Je hebt je God, je land en je familie. Maar als je dat niet doet, maar je in plaats daarvan richt op je eigen grootheid, denkend dat je slimmer, mooier, meer getalenteerd bent dan de meeste mensen, als je je energie daaraan besteedt, om dat alles aan anderen te communiceren, dan krijg je geen grootheid, maar grootsheid.

En daarom voelen we vandaag, wanneer we in gesprek zijn met West-Europeanen, in elk gebaar grootsheid in plaats van grootheid. Ik moet zeggen dat er een situatie is ontstaan die we leegte kunnen noemen, en het gevoel van overbodigheid dat daarmee gepaard gaat, geeft aanleiding tot agressie. Vandaar de opkomst van de “agressieve dwerg” als een nieuw type persoon.

Samenvattend wil ik u zeggen dat wanneer we het hebben over Midden- en West-Europa, we het niet hebben over meningsverschillen, maar over twee verschillende wereldbeelden, twee mentaliteiten, twee instincten en dus twee verschillende argumenten. We hebben een natiestaat, die ons dwingt tot strategisch realisme. Ze hebben post-nationalistische dromen die indruisen tegen de nationale soevereiniteit, nationale grootheid niet erkennen en geen gedeelde nationale doelen hebben. Dit is de realiteit die we onder ogen moeten zien.

Wanneer we het hebben over Midden- en West-Europa, hebben we het niet over meningsverschillen, maar over twee verschillende wereldbeelden, twee mentaliteiten, twee instincten en dus twee verschillende argumenten.

En ten slotte is het laatste element van de realiteit dat deze postnationale toestand die we in het Westen zien, een ernstige, en ik zou zeggen dramatische, politieke consequentie heeft die de democratie in beroering brengt. Want binnen samenlevingen groeit de weerstand tegen migratie, tegen gender, tegen oorlog en tegen globalisme. En dit creëert het politieke probleem van de elite en het volk- van elitisme en populisme. Dit is het bepalende fenomeen van de westerse politiek van vandaag.

Als je de teksten leest, hoef je ze niet te begrijpen, en ze hebben toch niet altijd zin; maar als je de woorden leest, zijn de volgende uitdrukkingen die je het vaakst

zult vinden. Ze geven aan dat de elites de mensen veroordelen omdat ze naar rechts drijven. De gevoelens en ideeën van de mensen worden bestempeld als xenofobie, homofobie en nationalisme. Als reactie daarop beschuldigen de mensen de elite ervan zich niet te bekommeren om wat voor hen belangrijk is, maar om te verzinken in een soort gestoord globalisme. Bijgevolg kunnen de elites en het volk het niet met elkaar eens zijn over de kwestie van samenwerking. Ik zou veel landen kunnen noemen.

We hebben een elite die het volk niet wil vertegenwoordigen, en er trots op is hen niet te willen vertegenwoordigen.

Maar als het volk en de elites het niet eens kunnen worden over samenwerking, Hoe kan dit dan een representatieve democratie produceren? Omdat we een elite hebben die het volk niet wil vertegenwoordigen, en er trots op is hen niet te willen vertegenwoordigen; en we hebben het volk, dat niet vertegenwoordigd is.

In feite worden we in de westerse wereld geconfronteerd met een situatie waarin de massa's mensen met een universitair diploma niet langer minder dan 10 procent van de bevolking vormen, maar 30 tot 40 procent. En vanwege hun opvattingen respecteren deze mensen niet degenen die minder opgeleid zijn - die typisch werkende mensen zijn, mensen die van hun arbeid leven. Voor de elites zijn alleen de waarden van afgestudeerden aanvaardbaar, alleen zij zijn legitiem.

Dit is het standpunt van waaruit de resultaten van de verkiezingen voor het Europees Parlement kunnen worden begrepen. De Europese Volkspartij verzamelde de stemmen van "plebeien" aan de rechterkant die verandering wilden, nam die stemmen vervolgens naar links en sloot een deal met de linkse elites die er belang bij hebben de status quo te handhaven. Dit heeft gevolgen voor de Europese Unie. Het gevolg is dat Brussel onder de bezetting van een liberale oligarchie blijft. Deze oligarchie heeft het in zijn greep.

Deze links-liberale elite organiseert in feite een transatlantische elite: niet Europees, maar mondiaal; niet gebaseerd op de natiestaat, maar federaal; en niet democratisch, maar oligarchisch. Dit heeft ook gevolgen voor ons, want in Brussel zijn de "3 P's" terug: "verboden, toegestaan en gepromoot". Wij behoren tot de verboden categorie. De Patriotten voor Europa mogen daarom geen posities krijgen. We leven in de wereld van de toegestane politieke gemeenschap. Ondertussen behoren onze binnenlandse tegenstanders -vooral de nieuwkomers

in de Europese Volkspartij- tot de sterk gepromote categorie.

Deze links-liberale elite organiseert in feite een transatlantische elite: niet Europees, maar mondiaal; niet gebaseerd op de natiestaat, maar federaal; en niet democratisch, maar oligarchisch.

En misschien een laatste, tiende punt, gaat over hoe Westerse waarden -die de essentie waren van de zogenaamde “zachte macht”- een boemerang zijn geworden. Het is gebleken dat deze Westerse waarden, die als universeel werden beschouwd, demonstratief onaanvaardbaar zijn en in steeds meer landen over de hele wereld worden verworpen. Het is gebleken dat moderniteit, moderne ontwikkeling, niet westers is, of in ieder geval niet uitsluitend Westers – omdat China modern is, India steeds moderner wordt en de Arabieren en Turken moderniseren; en ze worden helemaal geen moderne wereld op basis van Westerse waarden.

Ondertussen is Westerse soft power vervangen door Russische soft power.

En ondertussen is Westerse soft power vervangen door Russische soft power, want nu is de sleutel tot de verspreiding van Westerse waarden LGBTQ. Iedereen die dit niet accepteert, behoort nu tot de categorie “achtergebleven” wat de westerse wereld betreft. Ik weet niet of je hebt gekeken, maar ik vind het opmerkelijk dat in de afgelopen zes maanden pro-LGBTQ-wetten zijn aangenomen door landen als Oekraïne, Taiwan en Japan. Maar de wereld is het er niet mee eens. Bijgevolg is het sterkste tactische wapen van Poetin vandaag de dag het westerse opleggen van LGBTQ en verzet tegen het, verzet tegen het. Dit is de sterkste internationale aantrekkingskracht van Rusland geworden; dus wat vroeger westerse zachte macht was, is nu getransformeerd in Russische zachte macht – als een boemerang.

Al met al, dames en heren, kan ik zeggen dat de oorlog ons heeft geholpen de werkelijke staat van de macht in de wereld te begrijpen. Het is een teken dat het Westen in zijn missie zichzelf in de voet heeft geschoten en daarom de veranderingen versnelt die de wereld transformeren.

Mijn eerste presentatie is voorbij. Nu komt de tweede.

Wat komt er daarna? Het moet korter zijn, zegt Zsolt Németh. De tweede

presentatie gaat dus over wat hieruit volgt. Daar is intellectuele moed voor nodig. Je moet dus met brede penseelstreken werken, want ik ben ervan overtuigd dat het lot van de Hongaren afhangt van de vraag of zij begrijpen wat er in de wereld gebeurt, en of wij Hongaren begrijpen hoe de wereld er na de oorlog uit zal zien. Naar mijn mening komt er een nieuwe wereld. We kunnen niet worden beschuldigd van een beperkte verbeeldingskracht of van intellectuele traagheid, maar zelfs wij – en ik persoonlijk, toen ik hier de afgelopen jaren heb gesproken – hebben de omvang van de veranderingen die plaatsvinden en die we doormaken onderschat.

Beste Vrienden, Beste Zomerkamp,

We zijn in een verandering, een verandering komt eraan, die al vijfhonderd jaar niet meer is gezien. Dit is ons niet duidelijk geweest, want in de afgelopen 150 jaar zijn er grote veranderingen geweest in en om ons heen, maar in deze veranderingen is de dominante wereldmacht altijd in het Westen geweest. En ons uitgangspunt is dat de veranderingen die we nu zien waarschijnlijk deze westerse logica zullen volgen. Dit is daarentegen een nieuwe situatie. In het verleden was de verandering Westers: de Habsburgers stonden op en vielen toen; Spanje stond op en het werd het centrum van de macht; het viel en de Engelsen kwamen op; de Eerste Wereldoorlog maakte een einde aan de monarchieën; de Britten werden vervangen door de Amerikanen als wereldleiders; daarna werd de Russisch-Amerikaanse koude oorlog gewonnen door de Amerikanen.

Waar ik het over heb, en waar we voor staan, is eigenlijk een wereldwijde systeemverandering.

Maar al deze ontwikkelingen bleven binnen onze westerse logica. Dit is nu echter niet het geval, en dit is wat we onder ogen moeten zien; omdat de westerse wereld niet wordt uitgedaagd vanuit de westerse wereld, en dus de logica van verandering is verstoord. Waar ik het over heb, en waar we voor staan, is eigenlijk een wereldwijde systeemverandering. En dit is een proces dat uit Azië komt. Om het kort en bondig te zeggen, voor de komende decennia – of misschien eeuwen, omdat het vorige wereldsysteem vijfhonderd jaar bestond – zal het dominante centrum van de wereld in Azië zijn: China, India, Pakistan, Indonesië, en ik zou verder kunnen gaan.

Ze hebben al hun vormen gecreëerd, hun platforms, er is deze BRICS-formatie

waarin ze al aanwezig zijn. En er is de Shanghai Cooperation Organisation, waarin deze landen de nieuwe wereldeconomie opbouwen. Ik denk dat dit een onvermijdelijk proces is, omdat Azië het demografische voordeel heeft, het heeft het technologische voordeel op steeds meer gebieden, het heeft het kapitaalvoordeel en het brengt zijn militaire macht in evenwicht met die van het Westen. Azië zal het meeste geld hebben, de grootste financiële fondsen, de grootste bedrijven ter wereld, de beste universiteiten, de beste onderzoeksinstituten en de grootste beurzen. Het zal - of heeft al - het meest geavanceerde ruimteonderzoek en de meest geavanceerde medische wetenschap hebben. Bovendien zijn wij in het westen - zelfs de Russen - goed begeleid in deze nieuwe entiteit die vorm aan het krijgen is. De vraag is of het proces omkeerbaar is -en zo niet-, wanneer het onomkeerbaar werd. Ik denk dat het in 2001 gebeurde, toen wij in het Westen besloten China uit te nodigen om toe te treden tot de Wereldhandelsorganisatie - beter bekend als de WTO. Sindsdien is dit proces bijna niet te stoppen en onomkeerbaar.

Azië zal het meeste geld hebben, de grootste financiële fondsen, de grootste bedrijven ter wereld, de beste universiteiten, de beste onderzoeksinstituten en de grootste beurzen.

President Trump werkt aan het vinden van de Amerikaanse reactie op deze situatie. In feite is de poging van Donald Trump waarschijnlijk de laatste kans voor de VS om zijn wereldheerschappij te behouden. We zouden kunnen zeggen dat vier jaar niet genoeg is, maar als je kijkt naar wie hij heeft gekozen als vicepresident, een jonge en zeer sterke man, als Donald Trump nu wint, zal zijn vicepresident over vier jaar lopen.

Hij kan twee termijnen dienen, en dat zal in totaal twaalf jaar zijn. En over twaalf jaar kan een nationale strategie worden geïmplementeerd. Ik ben ervan overtuigd dat veel mensen denken dat als Donald Trump terugkeert naar het Witte Huis, de Amerikanen hun wereldheerschappij willen behouden door hun positie in de wereld te behouden. Ik denk dat dit verkeerd is.

Natuurlijk geeft niemand uit eigen beweging posities op, maar dat zal niet het belangrijkste doel zijn. Integendeel, de prioriteit zal zijn om Noord-Amerika te herbouwen en te versterken. Dat betekent niet alleen de VS, maar ook Canada en Mexico, want samen vormen ze een economische ruimte. En de plaats van

Amerika in de wereld zal minder belangrijk zijn. Je moet wat de President zegt serieus nemen: "America First, alles hier, alles komt thuis!"

Daarom wordt de capaciteit om overal kapitaal aan te trekken ontwikkeld. We lijden er nu al onder: de grote Europese bedrijven investeren niet in Europa, maar investeren in Amerika, omdat het vermogen om kapitaal aan te trekken aan de horizon lijkt te liggen. Ze gaan de prijs van alles uit iedereen persen. Ik weet niet of u hebt gelezen wat de Voorzitter heeft gezegd. Ze zijn bijvoorbeeld geen verzekeringsmaatschappij en als Taiwan zekerheid wil, moet het betalen.

Dit is de essentie van het experiment dat Amerika uitvoert als reactie op de hier beschreven situatie.

Ze zullen ons Europeanen, de NAVO en China de prijs van de veiligheid laten betalen; en ze zullen ook een handelsbalans met China bereiken door onderhandelingen, en deze veranderen ten gunste van de VS. Ze zullen leiden tot massale Amerikaanse infrastructuurontwikkeling, militair onderzoek en innovatie. Zij zullen zelfvoorziening op energiegebied en grondstofvoorziening bereiken – of misschien al hebben bereikt – en uiteindelijk zullen zij ideologisch verbeteren en de export van democratie opgeven. Amerika Eerst. De export van democratie is ten einde. Dit is de essentie van het experiment dat Amerika uitvoert als reactie op de hier beschreven situatie.

Wat is het Europese antwoord op de wereldwijde systeemverandering? We hebben twee opties. De eerste is wat we noemen "het openluchtmuseum". Dit is wat we nu hebben. We gaan er naartoe. Europa, geabsorbeerd door de VS, zal in een onderontwikkelde rol blijven. Het zal een continent zijn waar de wereld zich over verwondert, maar dat niet langer de dynamiek van ontwikkeling in zich heeft.

De tweede optie, aangekondigd door president Macron, is strategische autonomie. Met andere woorden, we moeten de concurrentie van wereldwijde systeemverandering aangaan. Dat is immers wat de VS doet, volgens hun eigen logica. En dan hebben we het inderdaad over 400 miljoen mensen. Het is mogelijk om het vermogen van Europa om kapitaal aan te trekken te herstellen, en het is mogelijk om kapitaal terug te brengen uit Amerika. Het is mogelijk om grote infrastructuurontwikkelingen te maken, vooral in Midden-Europa de TGV Boedapest-Boekarest en de TGV Warschau-Boedapest, om te vermelden waar we bij betrokken zijn.

We hebben een Europese militaire alliantie nodig met een sterke Europese defensie-industrie, onderzoek en innovatie. We hebben Europese energie zelfvoorziening nodig, wat niet mogelijk zal zijn zonder kernenergie. En na de oorlog hebben we een nieuwe verzoening met Rusland nodig. Dit betekent dat de Europese Unie haar ambities als politiek project moet opgeven, dat de Unie zich als economisch project moet versterken en dat de Unie zich als defensieproject moet ontwikkelen.

We moeten voorbereid zijn op het feit dat Oekraïne geen lid zal zijn van de NAVO of de Europese Unie.

In beide gevallen – het openluchtmuseum of als we meedoen aan de competitie – moeten we voorbereid zijn op het feit dat Oekraïne geen lid zal zijn van de NAVO of de Europese Unie, omdat wij Europeanen daar niet genoeg geld voor hebben. Oekraïne zal terugkeren naar de positie van een bufferstaat. Als het geluk heeft, zal dit gepaard gaan met internationale veiligheidsgaranties, die zullen worden vastgelegd in een overeenkomst tussen de VS en Rusland, waaraan wij Europeanen misschien kunnen deelnemen. Het Poolse experiment zal mislukken, omdat ze niet over de middelen beschikken: ze zullen moeten terugkeren naar Midden-Europa en de V4. Laten we dus wachten tot de Poolse broeders en zusters terugkeren.

De tweede presentatie is voorbij. Er is er nog maar één over. Het gaat over Hongarije.

Wat moet Hongarije in deze situatie doen? Laten we allereerst het trieste feit noteren dat vijfhonderd jaar geleden, ten tijde van de laatste wereldwijde systeemverandering, Europa de winnaar was en Hongarije de verliezer. Het was een tijd waarin, dankzij geografische ontdekkingen, een nieuwe economische ruimte werd geopend in de westelijke helft van Europa – een ruimte waaraan we totaal niet konden deelnemen.

Helaas voor ons, op hetzelfde moment schopte een civilisationeel conflict tegen onze deur, en was de Islamitische verovering aankomen in Hongarije, waardoor we een oorlogsgebied voor vele jaren werden. Dit resulteerde in een enorm verlies van bevolking, wat leidde tot hervestiging – waarvan we de gevolgen vandaag kunnen zien. En helaas hadden we niet de capaciteit om zelf uit deze situatie te breken. We konden onszelf niet bevrijden door onze eigen

inspanningen, en dus moesten we eeuwenlang worden geannexeerd aan een Germaanse Habsburgse wereld.

We moesten eeuwenlang worden geannexeerd aan een Germaanse Habsburgse wereld.

Laten we ons er ook aan herinneren dat vijfhonderd jaar geleden de Hongaarse elite volledig begreep wat er gebeurde. Ze begrepen de aard van de verandering, maar ze hadden niet de middelen die hen in staat zouden hebben gesteld het land voor te bereiden op die verandering. Dit was de reden voor het falen van de pogingen om de ruimte uit te breiden – de politieke, economische en militaire ruimte – en om problemen te vermijden: de pogingen om ons uit de situatie te snijden.

Een dergelijke poging werd gedaan door koning Matthias, die – na het voorbeeld van Sigismund – probeerde keizer van het Heilige Roomse Rijk te worden en zo Hongarije te betrekken bij de wereldwijde systeemverandering. Dit is mislukt. Maar ik zou hier ook de poging willen opnemen om Tamás Bakócz tot paus te laten benoemen, wat ons een nieuwe kans zou hebben gegeven om een winnaar te worden in deze wereldwijde systeemverandering. Maar deze pogingen slaagden niet. Daarom is het Hongaarse symbool van dit tijdperk, het symbool van het Hongaarse falen, [militaire nederlaag bij] Mohács. Met andere woorden, het begin van de dominantie van de westerse wereldmacht viel samen met de achteruitgang van Hongarije.

Dit is belangrijk, omdat we nu onze relatie met de nieuwe wereldwijde systeemverandering moeten verduidelijken. We hebben twee mogelijkheden: is dit nu een bedreiging voor Hongarije, of een kans voor Hongarije? Als het een bedreiging vormt, dan moeten we een beleid voeren om de status quo te beschermen: we moeten meezwemmen met de Verenigde Staten en de Europese Unie, en we moeten onze nationale belangen identificeren met een of beide takken van het Westen. Als we dit niet als een bedreiging maar als een kans zien, moeten we ons eigen ontwikkelingstraject in kaart brengen, veranderingen aanbrengen en het initiatief nemen. Met andere woorden, het is de moeite waard om een nationaal georiënteerd beleid te voeren. Ik geloof in het laatste, Ik behoor tot de laatste school: de huidige wereldwijde systeemverandering is geen bedreiging, niet in de eerste plaats een bedreiging, maar eerder een kans.

De huidige wereldwijde systeemverandering is geen bedreiging, niet in de eerste plaats een bedreiging, maar eerder een kans.

Als we echter een onafhankelijk nationaal beleid willen voeren, is het de vraag of we de nodige randvoorwaarden hebben. Met andere woorden, zouden we in gevaar zijn om overlopen (being trodden on, red.) te worden – of liever, vertrapt te worden. De vraag is dus of we wel of niet de randvoorwaarden hebben voor onze eigen weg in onze betrekkingen met de VS, de Europese Unie en Azië.

Kortom, ik kan alleen maar zeggen dat de ontwikkelingen in de VS in ons voordeel gaan. Ik geloof niet dat we een economisch en politiek aanbod van de Verenigde Staten zullen krijgen dat ons een betere kans zal bieden dan het lidmaatschap van de Europese Unie. Als we er een krijgen, moeten we het overwegen. Natuurlijk moet de Poolse val vermeden worden: ze hebben veel op één kaart ingezet, maar er was een democratische regering in Amerika; ze zijn geholpen in hun strategische Poolse nationale doelen, maar de Polen zijn onderworpen aan het opleggen van een beleid van democratie, export, LGBTQ, migratie en interne sociale transformatie, dat in feite het verlies van hun nationale identiteit riskeert. Dus als er een aanbod van Amerika is, moeten we het zorgvuldig overwegen.

Daarop zeggen de Chinezen dat we, als dat het geval is, moeten deelnemen aan elkaars modernisering.

Als we naar Azië en China kijken, moeten we zeggen dat daar de randvoorwaarden bestaan – omdat we een aanbod van China hebben ontvangen. We hebben het maximale aanbod ontvangen en we zullen geen betere krijgen. Dit kan als volgt worden samengevat: China is heel ver weg en voor hen is het lidmaatschap van Hongarije van de Europese Unie een troef. Dit is anders dan de Amerikanen, die ons altijd zeggen dat we misschien moeten vertrekken. De Chinezen denken dat we hier op een goede plek zitten – ook al is het EU-lidmaatschap een beperking, omdat we geen onafhankelijk handelsbeleid kunnen voeren, omdat het EU-lidmaatschap gepaard gaat met een gemeenschappelijk handelsbeleid. Daarop zeggen de Chinezen dat we, als dat het geval is, moeten deelnemen aan elkaars modernisering.

Natuurlijk, wanneer leeuwen een uitnodiging aanbieden aan een muis, moet men

altijd alert zijn, want de werkelijkheid en relatieve grootte doen er immers toe. Maar dit Chinese aanbod om deel te nemen aan elkaars modernisering – aangekondigd tijdens het bezoek van de Chinese president in mei – betekent dat ze bereid zijn een groot deel van hun middelen en Ontwikkelingsfondsen in Hongarije te investeren en dat ze bereid zijn ons kansen te bieden om deel te nemen aan de Chinese markt.

Naar mijn mening is het westelijke deel van de Europese Unie niet langer op koers om terug te keren naar het natiestaatmodel.

Wat is het gevolg voor de betrekkingen tussen de EU en Hongarije als we ons lidmaatschap van de EU als een randvoorwaarde beschouwen? Naar mijn mening is het westelijke deel van de Europese Unie niet langer op koers om terug te keren naar het natiestaatmodel. Daarom zullen ze blijven navigeren in wat voor ons onbekende wateren zijn. Het oostelijke deel van de Unie – met andere woorden wij – kan onze toestand als natiestaat verdedigen. Dat is iets waartoe wij in staat zijn. De Unie heeft de huidige oorlog verloren. De VS zullen het opgeven. Europa kan de oorlog niet financieren, het kan de wederopbouw van Oekraïne niet financieren en het bestuur van Oekraïne niet financieren.

De Europese Unie moet de prijs betalen voor dit militaire avontuur.

Tussen haakjes, terwijl Oekraïne ons om meer leningen vraagt, zijn onderhandelingen aan de gang om de leningen af te schrijven die het eerder heeft afgesloten. Vandaag discussiëren de schuldeisers en Oekraïne over de vraag of het 20 procent of 60 procent van de schuld die het op zich heeft genomen, moet terugbetalen. Dit is de realiteit van de situatie. Met andere woorden, de Europese Unie moet de prijs betalen voor dit militaire avontuur.

Deze prijs zal hoog zijn en het zal ons nadelig beïnvloeden. Als randvoorwaarde is het gevolg voor ons -voor Europa- dat de Europese Unie zal erkennen dat de Midden-Europese landen in de Europese Unie zullen blijven, terwijl ze op natiestaatbasis blijven en hun eigen buitenlandse beleidsdoelstellingen nastreven. Ze vinden het misschien niet leuk, maar ze zullen het moeten verdragen – vooral omdat het aantal van dergelijke landen zal toenemen.

Al met al kan ik dus zeggen dat de randvoorwaarden bestaan voor een

onafhankelijk nationaal georiënteerd beleid ten aanzien van Amerika, Azië en Europa. Deze zullen de grenzen van onze manoeuvreerruimte bepalen. Deze ruimte is breder dan ooit in de afgelopen vijfhonderd jaar. De volgende vraag is wat we moeten doen om deze ruimte in ons voordeel te gebruiken. Als er een wereldwijde systeemverandering plaatsvindt, dan hebben we een strategie nodig die het waard is.

Als er een wereldwijde systeemverandering plaatsvindt, dan hebben we een grote strategie voor Hongarije nodig. Hier is de volgorde van de woorden belangrijk: we hebben geen strategie nodig voor een groot Hongarije, maar een grote strategie voor Hongarije. Dit betekent dat we tot nu toe kleine strategieën hebben gehad, meestal met een tijdshorizon van 2030. Dit zijn Actieplannen, het zijn beleidsprogramma's, en ze zijn bedoeld om te nemen wat we in 2010 begonnen – wat we nationale koersopbouw noemen – en het gewoon af te maken. Ze moeten worden gevolgd. Maar in een tijd van wereldwijde systeemverandering is dit niet genoeg. Daarvoor hebben we een grote strategie nodig, een langer tijdsbestek – vooral als we aannemen dat deze wereldwijde systeemverandering zal leiden tot een stabiele stand van zaken op lange termijn die eeuwenlang zal duren. Of dit het geval zal zijn, zal natuurlijk zijn voor onze kleinkinderen om te zeggen op Tusnád/Tuşnad in 2050.

Hoe staan we tegenover de grote strategie van Hongarije? Ligt er een grote strategie voor Hongarije in onze la? Er zou zijn, en in feite is er. Dit is het antwoord. Omdat de oorlog ons de afgelopen twee jaar heeft aangespoord.

Hier zijn enkele dingen gebeurd die we hebben besloten te doen om een grote strategie te creëren, ook al hebben we er in dit verband niet over gesproken. We zijn direct na de verkiezingen van 2022 aan zo'n grote strategie begonnen te werken. Ongebruikelijk genoeg heeft de Hongaarse regering een politiek directeur wiens taak het is om deze grote strategie samen te stellen.

We zijn het programma-schrijfsysteem van het team van President Donald Trump binnengekomen en we zijn daar diep bij betrokken. Sinds enige tijd nemen onderzoekers van de Magyar Nemzeti Bank [Hongaarse Nationale Bank] deel aan strategiewerkshops in Azië – met name in China. En om van ons nadeel een voordeel te maken, nadat we gedwongen waren tot een ministeriële verandering, brachten we geen technocraat maar een strategische denker in de regering, en creëerden we een apart ministerie van de Europese Unie met János Bóka. En zo

zijn we in Brussel niet passief, maar hebben we ons daar gevestigd: We verhuizen niet, maar we verhuizen naar binnen. En er zijn een aantal van dergelijke soft power-instellingen verbonden aan de Hongaarse regering – denktanks, onderzoeksinstituten, universiteiten – die de afgelopen twee jaar op volle toeren hebben gewerkt.

Er is dus een grote strategie voor Hongarije. In welke toestand is het? Ik kan zeggen dat het nog niet in een goede staat is. Het is niet in een goede staat omdat de taal die wordt gebruikt te intellectueel is. En ons politieke en concurrentievoordeel komt juist voort uit het feit dat we in staat zijn om een eenheid met de mensen te creëren waarin iedereen precies kan begrijpen wat we doen en waarom. Dit is de basis voor ons vermogen om samen te handelen.

Omdat mensen een plan alleen verdedigen als ze het begrijpen en zien dat het goed voor hen is. Anders, als het gebaseerd is op Brusselse blah-blah, zal het niet werken. Helaas is wat we nu hebben – de grote strategie voor Hongarije – nog niet verteerbaar en breed begrijpelijk. Het zal een goede zes maanden duren om tot dat stadium te komen. Momenteel is het rauw en grof – ik zou zelfs kunnen zeggen dat het niet met een vulpen is geschreven, maar met een beitel, en dat we veel meer schuurpapier moeten doornemen om het begrijpelijk te maken. Maar voor nu zal ik kort presenteren wat er is.

We verzamelen vrienden en partners, geen economische of ideologische vijanden.

Dus de essentie van de grote strategie voor Hongarije – en nu zal ik intellectuele taal gebruiken – is connectiviteit. Dit betekent dat we ons niet zullen laten opsluiten in één van de twee opkomende halfronden in de wereldeconomie. De wereldeconomie zal niet uitsluitend Westers of Oosters zijn. We moeten in beide zijn, in het Westen en in het Oosten. Dit zal gevolgen hebben. De eerste. We zullen niet betrokken raken in de oorlog tegen het Oosten. Wij zullen ons niet aansluiten bij de vorming van een technologisch blok tegenover het Oosten, en wij zullen ons niet aansluiten bij de vorming van een handelsblok tegenover het Oosten. We verzamelen vrienden en partners, geen economische of ideologische vijanden. We nemen niet het intellectueel veel gemakkelijkere pad om ons vast te klampen aan iemand, maar we gaan onze eigen weg. Dit is moeilijk maar dan is er een reden dat politiek wordt omschreven als een kunst.

We nemen niet het intellectueel veel gemakkelijkere pad om ons vast te klampen aan iemand, maar we gaan onze eigen weg.

Het tweede hoofdstuk van de grote strategie gaat over spirituele grondslagen. De kern hiervan is de verdediging van de soevereiniteit. Ik heb al genoeg gezegd over het buitenlands beleid, maar deze strategie beschrijft ook de economische basis van de nationale soevereiniteit. De laatste jaren hebben we een piramide gebouwd. Aan de top staan de “nationale kampioenen”. Onder hen bevinden zich de internationaal concurrerende middelgrote bedrijven, waaronder bedrijven die voor de binnenlandse markt produceren. Onderaan staan kleine bedrijven en eenmanszaken. Dit is de Hongaarse economie die de basis kan vormen voor soevereiniteit. We hebben nationale kampioenen in het bankwezen, energie, voedsel, de productie van basislandbouwgoederen, IT, telecommunicatie, media, civiele techniek, bouw, vastgoedontwikkeling, farmaceutica, defensie, logistiek en – tot op zekere hoogte via de universiteiten – kennisindustrieën. En dit zijn onze nationale kampioenen.

Ze zijn niet alleen kampioenen thuis, maar ze zijn allemaal daarbuiten in de internationale arena en ze hebben zich bewezen competitief te zijn. Hieronder staan onze middelgrote bedrijven. Ik wil u meedelen dat Hongarije vandaag vijftienduizend middelgrote ondernemingen telt die internationaal actief en concurrerend zijn. Toen we in 2010 aan de macht kwamen, waren dat er drieduizend. Vandaag hebben we vijftienduizend. En natuurlijk moeten we de basis van kleine ondernemingen en eenmanszaken verbreden.

Als we tegen 2025 een vredesbegroting kunnen opstellen en geen oorlogsbegroting, lanceren we een uitgebreid programma voor het Midden- en Kleinbedrijf. De economische basis voor soevereiniteit betekent ook dat we onze financiële onafhankelijkheid moeten versterken. We moeten onze schuld niet terugbrengen tot 50 of 60 procent, maar tot bijna 30 procent; en we moeten naar voren komen als een regionale schuldeiser. Vandaag doen we al pogingen om dit te doen, en Hongarije verstrekt staatsleningen aan bevriende landen in onze regio die op de een of andere manier belangrijk zijn voor Hongarije.

We moeten de fout van het Westen niet herhalen om gastarbeiders te gebruiken om bepaalde productiewerkzaamheden te verrichten.

Het is belangrijk dat we volgens de strategie een productiehub blijven: we moeten niet overschakelen naar een dienstverlenende economie. De dienstensector is belangrijk, maar we moeten het karakter van Hongarije als productiehub behouden, want alleen op die manier kan er volledige werkgelegenheid zijn op de binnenlandse arbeidsmarkt. We moeten de fout van het Westen niet herhalen om gastarbeiders te gebruiken om bepaalde productiewerkzaamheden te verrichten, omdat daar al leden van de gastbevolking bepaalde soorten werk als onder hen (niveau, red.) beschouwen. Als dit in Hongarije zou gebeuren, zou dit een proces van sociale ontbinding veroorzaken dat moeilijk te stoppen zou zijn. En, ter verdediging van de soevereiniteit, dit hoofdstuk omvat ook de bouw van universitaire en innovatiecentra.

Het derde hoofdstuk identificeert het geheel van de grote strategie: de Hongaarse samenleving waar we het over hebben. Als we willen winnen, moet deze Hongaarse samenleving solide en veerkrachtig zijn. Het moet een solide en veerkrachtige sociale structuur hebben.

Tegen 2035 moet Hongarije demografisch zelfvoorzienend zijn. Er kan geen sprake van zijn dat de bevolkingsafname wordt gecompenseerd door migratie.

De eerste voorwaarde hiervoor is het stoppen van de demografische achteruitgang. We zijn goed begonnen, maar nu zijn we gestagneerd. Er is een nieuwe impuls nodig. Tegen 2035 moet Hongarije demografisch zelfvoorzienend zijn. Er kan geen sprake van zijn dat de bevolkingsafname wordt gecompenseerd door migratie.

De westerse ervaring is dat als er meer gasten dan gastheren zijn, dan is thuis niet langer thuis. Dit is een risico dat niet mag worden genomen. Daarom, als we na het einde van de oorlog een vredesbegroting kunnen opstellen, dan zal het belastingkrediet voor gezinnen met kinderen waarschijnlijk in 2025 moeten worden verdubbeld om het momentum van demografische verbetering te herwinnen – in twee stappen niet één, maar binnen een jaar. “Sluispoorten” moeten de instroom uit West-Europa beheersen van degenen die in een Christelijk Nationaal land willen wonen.

De westerse ervaring is dat als er meer gasten dan gastheren zijn, dan is thuis niet langer thuis.

Het aantal van deze mensen zal blijven groeien. Niets zal automatisch zijn en we zullen selectief zijn. Tot nu toe waren zij selectief, maar nu zijn wij degenen die selectief zullen zijn. Om de samenleving stabiel en veerkrachtig te maken, moet ze gebaseerd zijn op een middenklasse: gezinnen moeten hun eigen rijkdom en financiële onafhankelijkheid hebben. Volledige werkgelegenheid moet behouden blijven, en de sleutel hiertoe is het behoud van de huidige relatie tussen werk en de Roma-bevolking.

Er zal werk zijn en je kunt niet leven zonder werk. Dit is de deal en dit is de essentie van wat er wordt aangeboden. Ook is hiermee het systeem van Hongaarse dorpen verbonden, dat een speciale troef is in de Hongaarse geschiedenis, en geen symbool van achterlijkheid. Het Hongaarse dorpssysteem moet behouden blijven. Ook in dorpen moeten wij een stedelijk niveau van diensten verlenen. De financiële lasten hiervan moeten worden gedragen door de steden. We zullen geen megasteden creëren, we zullen geen grote steden creëren, maar we willen steden en landelijke gebieden rond steden creëren, met behoud van het historische erfgoed van het Hongaarse dorp.

Om de samenleving stabiel en veerkrachtig te maken, moet ze gebaseerd zijn op een middenklasse: gezinnen moeten hun eigen rijkdom en financiële onafhankelijkheid hebben.

En tot slot is er het cruciale element van soevereiniteit, waarmee we hier aan de oevers van de rivier de Olt zijn aangekomen. We hebben dit tot een minimum beperkt, uit angst dat Zsolt anders de microfoon van ons zou kunnen afnemen. Dit is de essentie van de bescherming van de soevereiniteit, die de bescherming van het nationale onderscheidend vermogen is. Dit is geen assimilatie, geen integratie, geen vermenging, maar het behoud van ons eigen specifieke nationale karakter.

Geen assimilatie, geen integratie, geen vermenging, maar het behoud van ons eigen specifieke nationale karakter.

Dit is de culturele basis van de verdediging van soevereiniteit: taalbehoud en het vermijden van een staat van “nul religie”. Nulreligie is een staat waarin het geloof al lang is verdwenen, maar er is ook het verlies geweest van het vermogen van de christelijke traditie om ons te voorzien van culturele en morele gedragsregels die

onze relatie met werk, geld, familie, seksuele relaties en de volgorde van prioriteiten in hoe we met elkaar omgaan regelen.

Dat is wat de westerlingen hebben verloren. Ik denk dat deze staat van nulreligie tot stand komt wanneer het homohuwelijk wordt erkend als een instelling met een status gelijk aan die van het huwelijk tussen mannen en vrouwen. Dat is een staat van nulreligie, waarin het christendom niet langer een moreel kompas en leiding biedt. Dit moet ten koste van alles worden vermeden. En dus, wanneer we vechten voor het gezin, vechten we niet alleen voor de eer van het gezin, maar voor het behoud van een staat waarin het christendom tenminste nog steeds morele leiding geeft aan onze gemeenschap.

Dames en heren,

En ten slotte moet deze Hongaarse grote strategie niet beginnen bij “Klein Hongarije”. Deze grootse strategie voor Hongarije moet gebaseerd zijn op nationale grondslagen, moet alle door Hongaren bewoonde gebieden omvatten en moet alle Hongaren omvatten die overal ter wereld wonen. Klein Hongarije alleen -klein Hongarije als enige kader- zal ontoereikend zijn. Daarom durf ik geen datum te geven, want we zouden ons eraan moeten houden.

Maar binnen afzienbare tijd moet alle steun die de stabiliteit en veerkracht van de Hongaarse samenleving dient – zoals het gezinsondersteuningssysteem – in zijn geheel worden uitgebreid tot gebieden die door Hongaren buiten de grenzen van het land worden bewoond. Dit gaat niet in een slechte richting, want als ik terugkijk op de bedragen die de Hongaarse staat sinds 2010 aan deze gebieden heeft uitgegeven, kan ik zeggen dat we gemiddeld 100 miljard Forint per jaar hebben uitgegeven. Ter vergelijking kan ik zeggen dat tijdens de [socialistische] regering van Ferenc Gyurcsány de jaarlijkse uitgaven hiervoor 9 miljard Forint bedroegen. Nu besteden we 100 miljard per jaar. Dat is een meer dan tienvoudige toename.

En dan is de enige vraag: wanneer de grote strategie voor Hongarije van kracht is, welk beleid kan dan worden gebruikt om het tot een succes te maken?

Ten eerste, om een grote strategie te laten slagen, moeten we onszelf heel goed kennen. Want het beleid dat we willen gebruiken om een strategie tot een succes te maken, moet passen bij ons nationale karakter. Op deze, natuurlijk, kunnen we zeggen dat we divers zijn. Dit geldt met name voor de Hongaren. Maar er zijn

toch gemeenschappelijke essentiële kenmerken, en dit is waar de strategie zich op moet richten en zich op moet richten. En als we dit begrijpen, dan hebben we geen compromissen of consolidatie nodig, maar moeten we een stevig standpunt innemen. Ik geloof dat, naast diversiteit, de essentie -de gedeelde essentie die we moeten begrijpen en waarop we de Hongaarse grote strategie moeten bouwen- de vrijheid is die ook innerlijk moet worden gebouwd: we moeten niet alleen de Vrijheid van de natie opbouwen, maar we moeten ook streven naar de persoonlijke vrijheid van de Hongaren. Omdat we geen gemilitariseerd land zijn zoals de Russen of de Oekraïners. We zijn ook niet zo gedisciplineerd als de Chinezen. In tegenstelling tot de Duitsers genieten we niet van hiërarchie. Wij genieten niet van opschudding, revolutie en godslastering zoals de Fransen. We geloven ook niet dat we kunnen overleven zonder onze staat, onze eigen staat, zoals de Italianen neigen te denken. Voor Hongaren is orde geen waarde op zich, maar een voorwaarde voor vrijheid, waarin we ongestoord kunnen leven. Het dichtst bij de Hongaarse betekenis en betekenis van vrijheid is de uitdrukking die een ongestoord leven samenvat: "mijn huis, mijn thuis, mijn kasteel, mijn leven, en ik zullen beslissen wat me comfortabel maakt in mijn eigen huid."

Dit is een antropologisch, genetisch en cultureel kenmerk van Hongaren, en de strategie moet zich daaraan aanpassen. Met andere woorden, het moet ook het uitgangspunt zijn voor politici die de grote strategie naar de overwinning willen brengen.

Dit proces waar we het over hebben – deze wereldwijde systeemverandering – zal niet over een jaar of twee plaatsvinden, maar is al begonnen en zal nog eens twintig tot vijftientwintig jaar duren, en daarom zal het gedurende deze twintig tot vijftientwintig jaar het onderwerp van voortdurend debat zijn.

Onze tegenstanders zullen het voortdurend aanvallen. Ze zullen zeggen dat het proces omkeerbaar is. Ze zullen zeggen dat we integratie nodig hebben in plaats van een aparte nationale grote strategie. Dus zullen ze het voortdurend aanvallen en eraan werken om het af te leiden. Zij zullen voortdurend niet alleen de inhoud van de grote strategie in twijfel trekken, maar ook de noodzaak ervan. Dit is een strijd die nu moet worden ingezet, maar hier is een probleem het tijdsbestek. Want als dit een proces is dat twintig tot vijftientwintig jaar duurt, moeten we toegeven dat we, aangezien we niet jonger worden, niet zullen behoren tot degenen die het afmaken.

De uitvoering van deze grote strategie – vooral de laatste fase – zal zeker niet

door ons worden gedaan, maar vooral door jongeren die nu in de twintig en dertig zijn. En als we nadenken over politiek, over hoe we een dergelijke strategie in politieke termen kunnen implementeren, moeten we ons realiseren dat er in toekomstige generaties in wezen slechts twee standpunten zullen zijn – net als in onze generatie: er zullen liberalen zijn en er zullen nationalisten zijn. En ik moet zeggen dat er aan de ene kant liberale, slim-fit, avocado-latte, allergeenvrije, zelfgenoegzame politici zullen zijn, en aan de andere kant zullen er straatgerichte jonge mensen zijn met nationalistische sympathieën, met beide voeten stevig op de grond. Daarom moeten we beginnen met het werven van jonge mensen, nu en voor ons.

We zijn op zoek naar moedige jonge strijders met een nationale geest.

De oppositie wordt voortdurend georganiseerd en ingezet op het slagveld door de liberale tijdgeest. Ze hebben geen behoefte aan wervingsinspanningen, omdat werving automatisch gebeurt. Maar ons kamp is anders: het nationale kamp zal alleen naar buiten komen bij het geluid van een trompet, en kan zich alleen verzamelen onder een vlag die hoog is gehesen. Dat geldt ook voor jongeren. Daarom moeten we moedige jonge strijders met nationalistische gevoelens vinden. We zijn op zoek naar moedige jonge strijders met een nationale geest.

Dank u voor uw vriendelijke aandacht.

[Bron.](#)

Nawoord

Viktor Orban zoekt in deze toespraak naar een nieuwe positie van zijn land in het geweld van de huidige geopolitieke veranderingen. Daarbij constateert hij dat Hongarije fundamenteel verschilt van de koers die de EU voorstaat: het opheffen van de nationale staten. Daar hoort bij dat voor hem een nationale staat meer is dan een juridisch begrip, het is ook een samenhangende, in Hongarije, christelijke cultuur. Een grote instroom van immigranten uit islamitische landen ziet hij als een bedreiging.

Hij wil niet kiezen tussen oost en west, tussen Rusland, West-Europa, China of de VS. Orban staat open voor samenwerking met allen, mits als onafhankelijke en soevereine staat.

Volgens Orban moet er nog geschaafd worden aan een groot plan voor Hongarije. Gezien de grote dynamiek in de huidige mondiale verschuivingen, zal het nog een hele opgave worden om tot een heldere koers te komen.